

Arrest

**nr. 32 642 van 13 oktober 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 17 januari 2007

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 november 2005 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 19 september 2006 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sunnitische Arabier afkomstig uit Mosul in Centraal-Irak. Op 10 januari 2005 zou u een aanvraag hebben ingediend om bij de "Nationale Garde" te gaan werken. Op 25 januari 2005 zou u antwoord gekregen hebben dat u diezelfde dag nog kon beginnen. U zou een militaire opleiding van ongeveer drie maanden gekregen hebben waarbij jullie vooral technieken kregen aangeleerd om het terrorisme te bestrijden. Omstreeks 18 september 2005 zou jullie sectie zijn opgeroepen door een ander commando. Zij zouden jullie opgeroepen hebben om versterking te bieden in hun gevecht tegen terroristen dat op dat moment plaatsvond in de wijk Al-Wahda. Jullie zouden ter plaatse zijn gekomen en deelgenomen hebben aan een vuurgevecht. Er zouden in totaal acht terroristen zijn gedood. Zeven terroristen werden gearresteerd. Van jullie sectie zou alleen een zekere Shoakat, een bevriende collega, gewond zijn geraakt. Jullie sectie zou ervoor gezorgd hebben dat hij naar het ziekenhuis werd overgebracht. Ongeveer drie dagen later zou u van de ouders van Shoakat vernomen hebben dat hij uit het ziekenhuis was ontvoerd. Hierna zou u bij uw zus, Malika, in de wijk Al-Sukkar zijn ondergedoken. Twee à drie dagen later zou u van uw schoonbroer (de man van uw zus Azhar) vernomen hebben dat uw vader een dreigbrief had ontvangen. Hierin stond geschreven dat u uw godsdienst had verloochend, dat u voor de Nationale Garde werkt en dat u daarom moest worden onthoofd. Op 23 oktober 2005 zou u vanuit Mosul naar België gereisd zijn, waar u op 7 november 2005 aankwam. Dezelfde dag vroeg u asiel aan. Op 7 juni 2006 zou uw vader in Irak zijn vermoord.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient nu, in de fase ten gronde, na heronderzoek van alle stukken uit uw dossier en na lezing van de door u ingevulde vragenlijst (overgemaakt op 16 augustus 2006) te worden vastgesteld dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. Er kan geen geloof worden gehecht aan het door u ingeroepen asielaanvraag omdat u tegen strijdige en bijzonder vage verklaringen aflegde gedurende de asielprocedure. Het Commissariaat-generaal acht het daarom niet noodzakelijk u nogmaals te horen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u over één van de meest cruciale elementen uit uw asielaanvraag, namelijk de dreigbrief waarin u persoonlijk met de dood werd bedreigd, zeer vaag blijft. Er werd u gevraagd of u deze brief had gelezen. U antwoordde hier negatief op en voegde eraan toe dat uzelf de brief nooit had gezien. Dit is opmerkelijk. U verklaarde dat op het ogenblik dat de dreigbrief aan uw vader werd bezorgd, u al ondergedoken leefde bij één van uw zussen. Uw vader zou uw schoonbroer naar u hebben gestuurd om u van het bestaan van deze brief op de hoogte te brengen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 8). Opmerkelijk genoeg zou hij de brief niet hebben meegenomen en dus niet aan u hebben getoond. U werd vervolgens gevraagd wat de inhoud van de brief was. U herhaalde dat u de brief niet had gelezen. Pas wanneer u werd gevraagd of uw vader u dan niet van de inhoud van de brief op de hoogte had gebracht, beschreef u in zéér algemene lijnen de inhoud ervan (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en p. 9). Niet alleen is het weinig waarschijnlijk dat u de bewuste dreigbrief nooit zou hebben gezien maar bovendien is het erg bevreemdend dat u enkel een kopie van deze dreigbrief in België kan voorleggen en dit pas op 27 juli 2006, namelijk drie maanden na het interview in dringend beroep (dd. 11 april 2006). Dit terwijl u al uw andere (identiteits)documenten wel degelijk kon voorleggen op het Commissariaat-generaal tijdens dit gehoor. U werd tijdens het gehoor in dringend beroep gevraagd waarom u de dreigbrief niet kon voorleggen. U antwoordde hierop dat het opsturen van een dergelijk document te gevaarlijk is. U voegde eraan toe dat uw vader vermoedelijk de brief zou opsturen vanuit een ander land dan Irak. Maar omdat uw vader ziek is, zou hij hier misschien niet toe in staat zijn. Op de vraag of niet iemand anders dan uw vader zich hiermee zou kunnen bezig houden, gaf u een negatief antwoord (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 9). Wat er ook van zij, tot op heden legde u enkel een kopie voor van deze brief, nochtans de aanleiding tot uw vlucht! De bijkomende vaststelling dat u deze kopie pas voorlegde vele maanden nadat u al uw andere documenten voorlegde en dat u hiervoor geen overtuigende uitleg kan geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en doet twijfels rijzen aangaande de waarachtigheid van het bestaan van een dergelijk document. In dit verband dient nog het volgende te worden opgemerkt. Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt duidelijk dat men "u reeds verschillende malen had gewaarschuwd, maar dat u hier niet naar zou hebben geluisterd. U haalde deze elementen wanneer u de inhoud van deze brief toelichtte niét aan. Dit is erg opvallend aangezien deze verwijzing naar eerdere waarschuwingen door terroristen van groot belang is voor uw individueel asielaanvraag (zie vertaling dreigbrief, toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts dient te worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielprocedure een aantal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vriend Shoakat gewond raakte aan de schouder toen hij, na het gevecht, mee de lijken en de gewonden ophaalde (zie gehoorverslag DVZ, p. 13). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat Shoakat gewond is geraakt toen het vuurgevecht nog volop aan de gang was, toen hijzelf aan het schieten was en niet achteraf. U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid. U ontkende bovengenoemde verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit blijkt niet als dusdanig uit het gehoorrapport van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na u te zijn voorgelezen, voor akkoord heeft ondertekend. Verder verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u de familie van Shoakat op de hoogte

bracht van het incident waarbij deze laatste gewond raakte. U lichtte toe dat u vijf dagen verlof had gekregen van uw overste bij de Nationale Garde en dat u van dit verlof gebruik maakte om de familie van Shoakat in te lichten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Een beetje later verklaarde u dat u vernam dat Shoakat ontvoerd was namelijk ongeveer acht dagen na het incident. U werd gevraagd waar u zich op dat ogenblik bevond. U antwoordde dat u zich thuis bevond. Vervolgens werd u gevraagd waarom u niet bij de Nationale Garde was. U antwoordde dat u zojuist had gezegd dat u verlof had gekregen. U werd erop gewezen dat u even daarvoor had verklaard de toestemming te hebben gekregen voor slechts vijf dagen en niet voor acht dagen verlof. U repliceerde dat u na die vijf dagen verlof nog enkele extra verlofdagen had gekregen om te recupereren (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 8). Nochtans sprak u aanvankelijk over slechts vijf dagen verlof en niet over acht dagen. Ook over het tijdstip waarop Shoakat uit het ziekenhuis werd ontvoerd, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat dit ongeveer acht dagen was nadat het incident van 18 september 2005 had plaatsgevonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u evenwel dat die ontvoering drie dagen na het genoemde incident plaatsvond (zie vertaling vragenlijst CGVS, p. 2, toegevoegd aan het administratief dossier). In dezelfde context dient bovendien te worden gewezen op het volgende. U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst dat drie dagen na het incident van 18 september 2005 Shoakat werd ontvoerd en dat nog eens drie dagen later uw vader van de imam een dreigbrief had ontvangen (zie vertaling vragenlijst CGVS, p. 2, toegevoegd aan het administratief dossier). Met andere woorden: deze dreigbrief zou omstreeks 24 september 2005 aan uw vader zijn bezorgd. Nochtans blijkt uit de vertaling van de door u voorgelegde dreigbrief dat deze brief op 1 oktober 2005 zou zijn opgesteld (zie vertaling dreigbrief, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit klopt niet en is andermaal een indicatie dat uw relaas weinig geloofwaardig is. Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielaanvraag: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, uw militair boekje van 1999, een kopie van de dreigbrief en een kopie van de overlijdensakte van uw vader. Wat de eerste twee documenten betreft, deze bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit dewelke hier echter niet ter discussie staan. Wat het militair boekje betreft, dit bevestigt dat u uw legerdienst beëindigd heeft in 1999. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of u ook een bewijs had van uw dienst bij de Nationale Garde, u antwoordde dat u dit inderdaad in Irak had, maar dat u dit niet kon laten overbrengen aangezien men u dan kon beschouwen als deserteur. Deze uitleg kan niet overtuigen: niet het verzenden van een beroepskaart naar een ver land, maar wel het verlaten van uw dienst, maakt desertie uit. U heeft bijgevolg geen enkel begin van bewijs voorgelegd van uw dienst bij de Nationale Garde. Over de kopie van de dreigbrief en de kopie van de overlijdensakte van uw vader dient te worden opgemerkt dat kopies van documenten niet toelaten de authenticiteit van deze documenten na te gaan. Bovendien moet opgemerkt dat u in de door u ingevulde vragenlijst enkel vermeldt dat uw vader op 7 juni 2006 in Mosul is vermoord, zonder meer (zie vragenlijst CGVS, p. 4). In het gedeelte van de vragenlijst waar u gedetailleerd uw vluchtmotieven kon uiteenzetten, repte u er met geen woord over de omstandigheden van zijn dood (zie vertaling vragenlijst, toegevoegd aan het administratief dossier). De neergelegde kopie van overlijdensakte heeft geen enkele bewijswaarde wat de omstandigheden betreffen die volgens u aan de grondslag zouden liggen van de gewelddadige dood van uw vader. Bovenstaande documenten vermogen aldus niet de appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend. Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat rekening houdend met de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak ik het geenszins aangewezen vind om afgewezen Iraakse asielzoekers gedwongen terug te leiden naar Irak. Ik vestig tevens de aandacht van de Minister op het advies van het UNHCR dat Staten oproept geen gedwongen terugleidingen naar Irak uit te voeren en de Staten ook aanbeveelt aan afgewezen Iraakse asielzoekers enige vorm van tijdelijke of subsidiaire bescherming te bieden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat “de beslissing van het CGVS d.d. 19.09.2006 het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de vluchtelingen en de staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967, van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motivering” schendt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als

administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij bijgestaan kon worden door een advocaat of door een andere vertrouwenspersoon van zijn keuze. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen in aanwezigheid van een tolk. Uit het hieronder vermelde blijkt dat niet kan worden weerhouden dat het CGVS willekeurig of onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat de bestreden beslissing steunt op een grondig onderzoek van de elementen aangebracht door verzoeker en gedragen wordt door feiten en verklaringen afgelegd tijdens de verhoren.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent *“dat de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling onterecht is; Doordat geconcludeerd wordt dat verzoekende partij niet voldoet aan de criteria vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag, de Conventie van Genève van 28.07.1951 omwille van de elementen in zijn dossier met name een bedrieglijk karakter van het asielrelaas enerzijds, en een gebrekkige bewijsvoering anderzijds.”*

3.2. Verzoeker legde zijn identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, en zijn militair boekje neer. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt verzoeker terecht geen bewijs neer te leggen van de essentie van zijn asielrelaas met name zijn tewerkstelling bij de Nationale Garde in Irak. Verzoeker voert aan dat *“deze papieren op de militaire basis worden bijgehouden, teneinde te vermijden dat leden van de garde buiten dienst zouden kunnen geïdentificeerd worden bij eventuele ontvoering of aanvaring met rebellerende groepen. Verzoeker heeft deze uitleg gedaan, alsook bevestigd dat missies gemaskerd werden uitgevoerd. Elke link met de nationale garde en mogelijke identificatie als lid ervan is levensbedreigend. In die zin is het dan ook weinig aannemelijk dat eenieder die documenten kan gaan opvragen om ze door te sturen. Vermits hij door het onderduiken en zijn vlucht als deserteur aangemerkt wordt, kan hij bovendien aan niemand vragen deze papieren alsnog door te sturen of ze gaan op te vragen.”*

3.2.1. Verzoekers blote bewering aangaande het gebrek aan identificatie omwille van de strikte geheimhouding bij de Nationale Garde is strijdig met zijn verklaringen ter verhoor dat hij wel over een militaire kaart beschikte toen hij bij de Nationale Garde was en zijn verklaring ter terechtzitting een toegangkaart te hebben gehad. Hoe dan ook kan niet overtuigen dat verzoeker over geen enkel document beschikt waaruit zijn tewerkstelling bij de Nationale Garde kan blijken. Verzoeker moet minstens administratieve stukken zoals loonfiches, een arbeidscontract of interne toegangsbadges kunnen voorleggen. Verzoeker biedt dan ook geen aannemelijke verklaring voor het niet staven van zijn tewerkstelling, wat temeer klemt aangezien dit de kern van zijn vlucht uitmaakt en zijn overige verklaringen incoherent zijn.

3.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de originele overlijdensakte van zijn vader, waarvan hij eerder reeds een kopie neerlegde en waarvan uit de vertaling blijkt dat *“le décès est du à des blessures par balles”*. Voor zover dit een authentieke akte betreft, dient erop gewezen te worden dat autopsie geen bewijs is van de omstandigheden waarin de dodelijke verwondingen werden opgelopen en evenmin van een causaal verband aantoonend met verzoekers ingeroepen asielmotieven. Hooguit kan een verband gelegd worden met de algehele situatie in Irak zoals deze onder het punt van de subsidiaire bescherming wordt besproken.

3.4. Verzoeker legt vage verklaringen af over de dreigbrief die hij zou ontvangen hebben en waarvan hij een kopie voorlegde. Voor zover verzoekers vader een dreigbrief ontving die aan verzoeker gericht is, is het redelijk te verwachten dat verzoeker als lid van de Nationale Garde zijn eigen documenten doorneemt en

zich minstens uitvoerig informeert naar de inhoud ervan. Dat “*rondreizen in Irak in het bezit van dergelijke brief of zelfs een kopie, met sunnitische afkomst en met een militaire achtergrond is bijzonder gevaarlijk*” doet hieraan geen afbreuk, noch dat “*ook het doorsturen en bezit van dergelijke brieven of kopies is voldoende om in de problemen te geraken*”. Dergelijke handelingen zijn immers niet noodzakelijk om zich bij zijn vader te bevragen over de dreigbrief. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat hij het origineel uiteindelijk wel kon verkrijgen nadat het hem werd toegestuurd, naar eigen zeggen “*verstopt in een pak koffie*”. Verzoeker biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheden. De herhalingen en verduidelijkingen van de feiten in het verzoekschrift doen evenmin afbreuk aan de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers handelwijze komt overigens bijzonder onprofessioneel voor, wat zijn lidmaatschap van de Nationale Garde verder twijfelachtig maakt. Immers hij werd omwille van zijn hoedanigheid als lid van de Nationale Garde vervolgd en niet omwille van persoonlijke redenen. Dat verzoeker dit bericht niet grondig doornam met zijn diensthoofd (of instructies kreeg ten dien einde) in het belang van zijn collegae kan zijn lidmaatschap van de Nationale Garde slechts verder ondermijnen.

3.5. Met betrekking tot “*het vuurgevecht*” stelt verzoeker dat hij “*blijft bij zijn standpunt dat zijn vriend Shoakat neergeschoten werd (2x geraakt in schouder en in been) tijdens het gevecht, minstens dat nog heen en weer schoten werden afgevuurd. Dat dit na het gevecht zou gebeurd zijn, moet een misverstand zijn. Ook gedurende het gevecht werden immers gewonden geëvacueerd. Uiteindelijk kan men moeilijk zeggen dat het gevecht ten einde is als nog iemand, in casu Shoakat, verwond wordt.*”

3.5.1. Indien verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet expliciet verklaarde dat zijn vriend “*na het gevecht gewond raakte*” (verslag DVZ, p.13) en dat dit een eigen interpretatie was van de feiten door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient te worden benadrukt dat de beslissing gelezen moeten worden als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.6. Verzoekers verklaringen zijn op verschillende punten chronologisch incoherent. Verzoeker stelt “*Wat het aantal verlofdagen betreft, blijft appellant bij zijn eerdere verklaringen dat dit vijf dagen waren. De reden dat hij thuis was op moment dat zijn vriend Shoakat ontvoerd werd (acht dagen na vuurgevecht) is omdat hij in die periode gedeeltelijk werkte (in overeenstemming met zijn oversten), meerbepaald slechts ‘s morgens werkte, en dan vroeger naar huis kon gaan teneinde geen argwaan te wekken en om te vermijden dat betrokkenheid van verzoeker bij de nationale garde en het incident zou blijken. In het gehoorverslag is dit blijkbaar foutief geïnterpreteerd als “nog enkele extra verlofdagen*”.

3.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker ook ter verhoor zijn verklaringen in dit verband bijstuurde toen hij geconfronteerd werd met de incoherentie, doch op een andere manier dan in het verzoekschrift. Verzoeker verklaarde aanvankelijk “*ik had toch gezegd dat ik verlof nam*” doch toen erop gewezen werd “*toch gezegd slechts voor 5 dagen*” nuanceerde verzoeker “*daarna heb ik recup genomen, die dag*” (gehoorverslag CGVS, p.7). De tegenstrijdigheid van verzoekers verklaringen vindt dus klaarblijkelijk grondslag in het administratieve dossier.

3.7. Met betrekking tot het tijdstip van de ontvoering van Shoakat “*betwist*” verzoeker “*dat hij in de vragenlijst zou vermeld hebben dat de ontvoering drie dagen na het schietincident plaatsvond. Appellant heeft in de vragenlijst wel degelijk “ongeveer acht dagen” vermeld, zodat de opmerking van het CGVS (beslissing p. 2, voorlaatste paragraaf) ongegrond is. Appellant legt ter staving kopie van de bij de vragenlijst gevoegde verklaring toe (stuk 4), hoewel dit reeds in het administratief dossier zit. Appellant vraagt dat desnoods ter zitting deze verklaring wordt nagekeken door een vertaler/tolk om elke discussie hieromtrent uit de wereld te helpen en de blijkbaar foutieve vertaling in het administratief dossier recht te zetten.*”

3.7.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de vertaling van de vragenlijst duidelijk stelt “*trois jours plus tard, Chaukat était kidnappé*”. Verzoeker legt enkel een uittreksel neer van zijn eigenhandig ingevulde vragenlijst neer, maar geen eensluidend verklaarde vertaling. Verzoeker toont derhalve geenszins aan dat zijn vragenlijst foutief vertaald werd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.7.2. Desalniettemin stelt de Raad vast dat verweerder erkent dat het een materiële vergissing betreft, doch er terecht op wijst dat bijaldien ook verzoekers verklaringen incoherent blijven. “*De bestreden beslissing stelt namelijk vast dat verzoeker verklaarde deze dreigbrief te hebben ontvangen ‘acht dagen’ (in plaats van ‘drie*

dagen") na zijn ontvoering, die plaats had drie dagen na het incident van 18 september. Deze dreigbrief zou dus door verzoekers vader ontvangen zijn omstreeks 29 september 2005. Nochtans blijkt uit de vertaling van de door verzoeker neergelegde dreigbrief dat deze brief op 1 oktober 2005 opgesteld zou zijn." Verzoeker "erkent niet helemaal zeker te zijn van het precieze aantal dagen en kan zich dit ook niet meer precies herinneren" doch biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Volgens verzoeker "kan moeilijk verweten worden, in dergelijke woelige omstandigheden, en thans zo veel maanden nadien het exacte aantal dagen nog te weten. De chronologie is alleszins als volgt: het gevecht, een verlofperiode van vijf dagen en in de dagen daarop volgend (een drietal na zijn verlof, hetzij een achtal na het incident) de ontvoering van zijn vriend en daarop de dreigbrief die bezorgd werd, en dit alles in een totale tijdsperiode van een twaalf dagen." Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat van een kandidaat-vluchteling verwacht mag worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Overigens werd hierover uitvoerig doorgevraagd tijdens het CGVS-verhoor (pp. 6-8) zodat verzoeker ruim de tijd had zijn eventuele vergissingen te herstellen. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal gelet op de talrijke hiaten en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker vraagt in het initiële verzoekschrift geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, noch in het verzoekschrift tot voortzetting. Evenmin in de bestreden beslissing noch in de verweernota van verweerder wordt een eventuele toekenning van de subsidiaire bescherming onderzocht. Ter zitting verklaart verzoeker "dat in het verzoekschrift de vraag om subsidiaire bescherming niet behandeld werd doch dat hij wenst te benadrukken dat hij afkomstig is van Centraal-Irak en vraagt hem de subsidiaire bescherming toe te kennen". Verzoeker toont ter zitting zijn originele identiteitsdocumenten en legt eensluidend verklaarde vertalingen neer. Verweerder legt ter zitting actuele informatie neer met betrekking tot Irak en stelt "gelet op verzoekers afkomst van Centraal-Irak zich niet te verzetten tegen de toekenning van subsidiaire bescherming".

4.2. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

4.3. Verzoeker toont aan dat hij afkomstig is uit Mosul, in Centraal-Irak. De algemene informatie die verweerder neerlegt ter zitting stelt dienaangaande: "In de provincies Ninewa (Mosul) en Tameem (Kirkuk) komt het geweld niet alleen voort uit spanningen tussen de sjiitische en soennitische bevolking, maar ook uit de machtsstrijd tussen Koerden, Turkmenen en Arabieren. De veiligheidssituatie in Mosul is er sinds april 2007 sterk op achteruit gegaan. Er wordt voornamelijk gevochten tussen soennitische opstandelingen en de lokale "Iraqi Security Force" of sjiitische strijders. Koerden en minderheden als Yezidi's en christenen worden in het bijzonder gevisieerd. Het geweld manifesteert zich in bomaanslagen, zelfmoordaanslagen, schietpartijen, doelgerichte kidnappings en moorden op overheidsfiguren, politici, religieuze en tribale personaliteiten, leden van minderheidsgroepen, journalisten, personen geaffilieerd met de coalitie- of Iraakse troepenmacht, humanitaire medewerkers en leden van het voormalige regime. Nadat op 24 januari 2008 het provinciaal hoofd van de politie van Mosul vermoord werd, werd beslist tot een grootschalig offensief tegen opstandelingen in de regio. (...)"

4.4. De Raad stelt bijgevolg vast dat de vereisten vervuld zijn om de situatie in Irak als een binnenlands gewapend conflict in de zin van voormeld artikel 48/4, §2, c te kwalificeren. De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van Centraal-Irak en aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

4.5. Verzoeker toont aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK